

Alex Vanopslaghs tale ved Liberal Alliances landsmøde

Taler

Alex Vanopslagh
Formand for Liberal Alliance

Dato

26. september 2020

Omstændigheder

På grund af coronakrisen blev landsmødet afholdt fem forskellige steder. Alex Vanopslaghs tale blev holdt i Aarhus Congress Center og streamet til de øvrige fire møder.

Danmark er i krise. Og ikke bare coronakrisen, der rammer vores sundhed.

Danmark er i flere kriser på samme tid.

En økonomisk krise, der rammer vores velstand og dermed vores handlemuligheder.

En velfærdskrise, der rammer vores tillid til et system, som vi er blevet gjort afhængige af.

Men måske værst af alt, så er vi inde i en dybereliggende fællesskabskrise, der præger vores samfund.

Vi oplever det, når ældre medborgere bliver behandlet kynisk på plejehjemmene.

Vi oplever det, når flere og flere gerne vil rage til sig – ikke af frugten af sit eget arbejde, men af andres.

Vi oplever det, når vores eget identitetspolitiske navlepilleri bliver vigtigere end lærdom, visdom og – ja – fællesskab.

Kriser, kriser, kriser.

Men bare rolig.
Der findes løsninger på problemerne.
coronakrisen kan løses.
Den økonomiske krise kan løses.
Velfærds krisen kan løses.
Ja, sågar fællesskabskrisen kan løses.
Og løsningerne er liberale. Løsningen er at stille sig på borgernes side. Derfor har Danmark brug for Liberal Alliance.

Coronakrisen har afbrudt flyrejser. Lukket skoler. Afskåret plejehjem. Standset fester.

Og det har kostet menneskeliv.

På alle måder har coronakrisen været en plage. Og coronakrisen har sået frygt i os alle. Men frygtspolitik – og frygt i det hele taget – er ingen løsning og ingen vej ud af coronakrisen.

Løsningen på coronakrisen er ikke at bekæmpe samfundet – men at bekæmpe smitten. Med rigeligt med test, med effektiv smitteopsporing og med social afstand. Løsningen er ikke at indkalde til et endnu et pressemøde med vilkårlige og uforudsigelige nedlukninger af hele brancher.

Løsningen på coronakrisen er heller ikke at øge skatterne, begrænse virksomhederne eller lukke grænserne – men at give plads til menneskelig opfindsomhed, så vi kan få en ny vaccine.

Løsningen på coronakrisen er ikke at lukke ned for kræftbehandling eller privatsygehuse – men at holde så mange kritiske funktioner i gang som overhovedet muligt.

Ja, løsningen på coronakrisen er i vidt omfang at lade mennesker bruge deres sunde fornuft.

Der er brug for fornuft i dansk politik. Der er brug for Liberal Alliance. Vi kæmper utrætteligt – på borgernes side.

Coronakrisen har påført Danmark en økonomisk krise.

Næsten 60.000 mennesker har mistet deres arbejde. I den private sektor.
Surprise. Alligevel tror regeringen, at man kan beskatte sig til mere velstand.
At man kan regulere sig frem til innovation.
Og man kan forbruge sig til fremgang.

Men nej, nej og nej. Løsningerne er liberale.

Vi har brug for lavere skatter på arbejde, på opsparing og på investeringer.

Det skal være billigere at drive virksomhed i Danmark. Det skal være billigere at investere i danske arbejdspladser. Det skal være billigere at gå på arbejde.

Ja, hvorfor skal det være så dyrt at gøre Danmark rigere?

Alligevel er der ikke et eneste af Mette Frederiksens initiativer, som peger fremad mod ny vækst og nye arbejdspladser.

Altså: ikke. Et. Eneste.

I stedet er hun besat af tanken om, at Arne skal på tidlig pension – raske mennesker skal hives ud af arbejdsmarkedet.

Mette Frederiksen har tilmed den frækhed, at påstå at hendes Arne-løsning er ”retfærdig”.

Har du de sidste 42 år været skiftevis på barsel, dagpenge og haft deltidsjob i den offentlige sektor, så kan du komme tidligt på pension - også selvom du er rask og rørig.

Det skal ham den nedslidte med slidgigt og 41 år på arbejdsmarkedet nemlig nok betale for med flere skatter.

For det er meget simpelt. Hvis nogen skal tidligere på statsfinansieret pension, er der andre, der skal arbejde mere eller længere.

Og de, som har sparet op, skal helst ikke have ydelsen. Ingen belønning til de flittige. Døren er lukket.

Og det kalder Mette Frederiksen for ”retfærdighed”.

Så nu ved vi, at når Mette Frederiksen taler om ”retfærdighed”, så betyder det ren og skær vilkårlighed.

Ja, frækhed betaler sig.

Mette Frederiksen har tilmed frækheden til at kalde nye skatter på banker og investeringer for ”samfundsbidrag”.

Altså en skat til staten er nu et bidrag til samfundet.

For os andre almindelige mennesker er et samfundsbidrag den indsats, vi gør for vores samfund, hver eneste dag – helt frivilligt.

Og en skat, Ja - det er en skat. En slags afgift, man betaler for sit samfundsbidrag.

Men Mette Frederiksen er mester i newspeak.

Og frem for Mette Frederiksens fup og svindel, og hendes Arne-pension, skal vi have en ærlig pension.

Derfor har vi foreslået, at alle danskere i arbejde skal have mulighed for at spare et beløb op hver måned, hvis de vil trække sig tidligere tilbage eller forsøde alderdommen med lidt ekstra – ganske skattefrit ved både ind- og udbetaling.

FriPension, har vi kaldt det. Jo jo, vi kan også finde ud af at opfinde nye ord.

Forskellen er bare, at vi ikke mener det modsatte af, hvad ordene betyder.

Også med pension er løsningerne liberale. Og derfor er der brug for Liberal

Alliance. Vi kæmper utrætteligt – på borgernes side.

”Lille land – stort fællesskab”.

Sådan lyder et nyt socialdemokratisk slogan.

Jo, vi har i nogen grad et stort fællesskab. Men ikke takket være Mette Frederiksen.

Lille land, stort fællesskab – smålig regering.

En smålig regering, der ikke under os vores egne indefrosne feriepenge.

Midt under en krise.

En smålig regering, der vil beskatte vores feriepenge til topskattesats.

Midt under en krise.

En smålig regering, der endnu ikke har evnet at fremlægge ét eneste forslag, der skaber vækst, velstand og flere i arbejde. Selvom vi er midt i en krise.

Mette Frederiksen vil gerne være en stor leder i et lille land.

Så er det på tide at unde sine borgere mere end forløren retfærdighed og et liv med frygt for fremtiden.

Og det er på tide at være statsminister for hele Danmark og ikke blot de offentligt ansatte og 3F’erne.

Liberal Alliances politik er velkendt. Især når det kommer til økonomi og lavere skat - lavere skat både i top og i bund – på virksomheder og biler – på arv og investeringer.

I 2011 sagde landets dygtigste økonomer, at vores 2020-plan var den bedste til at sparke gang i væksten. I 2015 sagde de, at vores 2025-plan var den bedste til at sparke gang i væksten. Kan I gætte, hvad de så sagde i 2019 om vores 2030-plan?

Det samme, selvfølgelig. Og nu, hvor vi står i en økonomisk krise – så virker vores politik lige så godt som altid til at få gang i hjulene og skabe et Danmark med overskud.

Vejen ud af krisen er brolagt med sund arbejderpolitik – med Liberal Alliances politik.

Det er den type politik, som tidligere socialdemokratiske ministre ville kalde nødvendighedens politik.

Men vi har ikke bare nødvendighedens politik fra tid til anden. Vi har retfærdighedens politik til tid og evighed.

For det er retfærdigt at give en ekstra gulerod til det konkrete, arbejdende Danmark.

Det er retfærdigt at sænke skatterne, så danskerne får mere frihed.

Mere frihed til at tilrettelægge sit liv og arbejde, mere frihed til at være sammen med familien, mere frihed til at gå tidligere på pension – ja mere frihed til selv at bestemme.

Dét er retfærdighed. Uden newspeak.

På bare et år har regeringens smålige politik kastet hele 23 skattestigninger af sig og gjort danskerne fattigere - og staten rigere.

Det ser Mette Frederiksen som en succes – jeg ser det som en eklatant fiasko. Succeskriteriet for Liberal Alliance er ikke, at vi har en rig stat. Succeskriteriet er, at vi har rigere borgere.

Det er påfaldende, at selvom vi er blevet meget rigere over de seneste årtier – og selvom den offentlige sektor deraf er blevet meget større - så må vi stadig opleve dårlig service i ”kernevelværdien” – undervisning, børnepasning, ældrepleje, sundhedsvæsen.

Der er aldrig velfærd nok – u-an-set hvor mange penge vi poster i systemet. Derfor står Danmark i en permanent velfærdskrise.

En hel masse ressourcer forsvinder, inden det når ud til Else og de andre på plejehjemmene.

En hel masse ressourcer forsvinder, inden det når ud til børnene i børnehaven.

En hel masse ressourcer forsvinder, før de når at skabe andet end jobfest i det offentlige.

Nogen undrer sig. Jeg. Gør. Ikke. For det siger sig selv.

Når vi afleverer pengene til systemet på forhånd – i form af skatter – kan vi ikke være sikre på noget som helst. Ja, så er vi prisgivet den dag, det går galt.

I velfærdsstaten har vi vendt tingene på hovedet.
Først betaler du. Derefter må du krydse fingre. Håbe på det bedste.

Er plejen på et plejehjem dårlig, ja, så kommer der politikere rendende med en check, så den også kan blive dyrere.

Tænk sig, hvis vi belønnede private virksomheder på samme måde – så skal vi give ekstra drikkepenge til den flabede og uopmærksomme tjener eller insistere på en dyrere faktura for den mangelfulde reparation på huset.

Ikke desto mindre er svaret på alle problemer: SEND FLERE PENGE.

Ja, hvis bare 4 hjemmehjælpere i stedet for 3 havde kigget på Else i smerter på plejehjemmet, så havde der ikke været noget problem!

Og mentaliteten går igen hele vejen rundt.
Også inden for børnepasning. Her skal der ligefrem normeringer til.

Men det mest sandsynlige er, at pengene ikke vil kunne mærkes overhovedet af de børn, det hele angiveligt handler om.

Det barn, der sidder forladt på gulvet i vuggestuen, grædende og udmattet efter 9 timer i institution, uden udsigt til at en omsorgsfuld voksen trøster hende, kommer næppe til at mærke milliarderne.

De ændrer nemlig ikke på den indbyggede fejl i systemet.
De dårlige vuggestuer bliver ikke lukket. De dårlige ledere bliver ikke fyret.

Forældrene kan ikke gennemskue hvilken vuggestue, der er god, og hvilken, der er dårlig.

Og de dygtige vuggestueledere har ikke frihed til at indrette sig, som de finder det bedst.

Og uanset hvad får barnet ikke flere timer sammen med de personer, der elsker barnet ubetinget mest.

Nej, for mor og far skal gå på arbejde og betale skat – så der er råd til velfærd.

For det er prisen for vores velfærd. Det er høje skatter og mindre tid med dem, vi elsker.

Danske børn har verdensrekord i at være længst tid i daginstitution. Det er blevet en selvfølge i et socialdemokratisk samfund, at børn har det bedst uden for hjemmet.

Men hør nu her: Det er OGSÅ velfærd – kernevelværd – at kunne være mere sammen med mor og far.

Derfor har vi i Liberal Alliance i dag præsenteret et familieudspil: Frihed til det vigtigste.

Hvis man ønsker at passe sine egne børn, mens de er helt små i stedet for at sende dem i institution, så skal det ikke være høje skatter, der forhindrer det. Derfor foreslår vi et skattefradrag for at passe børn i eget hjem.

Vi foreslår, at pengene følger barnet – også hvis man ønsker, at et nært familiemedlem skal passe barnet.

Og vi foreslår at gøre det nemmere at skabe private og mindre dagtilbud.

Også i familiepolitikken er løsningerne liberale. Og derfor er der brug for Liberal Alliance.

Vi kæmper utrætteligt – på borgernes side.

Tiden er kommet til at sætte borgerne først.

Pengene skal følge borgeren, så ingen kan være i tvivl om, at den offentlige sektor er til for borgerne og ikke til for systemets skyld.

Vi vil have et liberalt, velstående og frit velfærdssamfund – og ikke en tung, drænende, bureaukratisk og socialdemokratisk omsorgsstat, som er i konstant velfærdskrise.

Vi ønsker det liberale velfærdssamfund, hvor plejehjem, der mishandler sine beboere, går konkurs og bliver udkonkurreret af bedre alternativer – også, hvis de er private.

Det liberale velfærdssamfund, hvor flere forældre har muligheden for at sende deres børn på gode privatskoler – ja, dér, hvor de røde partilederes børn går.

Det liberalt velfærdssamfund med mere frit valg, mere konkurrence og mere gennemsigtighed – og meget mindre bureaukrati!

I Danmark har vi en tradition for velfærdsservice, som er ældre end velfærdsstaten. Tag bare Diakonhjemmene. Eller Falck.

Den tradition skal vi genopdage. Vi skal ikke være et land af offentligt ansatte og

klienter – vi skal være et land af borgere, der tager ansvar.

Succeskriteriet for Liberal Alliance er ikke, at vi har en kærlig, omsorgsfuld stat. Succeskriteriet er, at vi giver borgerne mulighed for at vise omsorg for hinanden. Løsningerne er liberale. Og der er brug for Liberal Alliance.

Vi kæmper utrætteligt – på borgernes side.

Vi skal kæmpe politisk. Vi skal stille politiske forslag. Vi skal erobre politiske poster. Men vi skal også se i øjnene, at vi kæmper en kulturkamp, en eksistentiel kamp.

Forudsætningen for et borgerligt-liberalt samfund er oplyste, selvstændigt tænkende, optimistiske, initiativrige og samarbejdsduelige borgere, der elsker deres land.

Hvis borgerne er uoplyste, uselvstændige, frygtsomme, passive, egoistiske, ligeglade – både med dem selv, deres naboer og deres fædreland, så er et borgeligt-liberalt projekt svært.

Derfor er vi nødt til at interessere os for den kultur, vi lever i – som forudsætning for den politik, vi ønsker.

Hvordan går det med vores lille land og vores store fællesskab?

Jeg vil mene, at vores fællesskab er i krise – at fundamentet under vores fællesskab langsomt skrider.

Flere og flere trækker sig tilbage i ekskluderende grupper, hvor det store fællesskab må vige for de smålige fællesskaber.

Det kommer til udtryk på forskellig vis.

Det ses mindre direkte nogle gange i form af en grådighed – en kamp om at rage flest mulige ressourcer, ydelser og penge til sig selv i velfærdsstaten. Med konstante og voksende krav om at få plukket mest muligt af frugten af andres arbejde.

Det ses meget direkte i parallelsamfund og ghettoerne, hvor ... unge indvandrerdrengene ... forsøger at tage voldsmonopolet fra politiet og den danske stat – og med dominansadfærd lykkes med at intimidere, true og kontrollere en hel bydel.

Og desværre også i mange af hjemmene, hvor for mange ikke-vestlige kvinder hindres af deres mænd, fædre og brødre i at engagere sig som gode borgere.

Hvis vores fællesskab i Danmark skal have det godt, er det afgørende, at vores samfund stadig fortsat er præget af indbyrdes tillid.

Den tillid kommer ikke ud af den blå luft – den kommer heller ikke ud af rød politik. Derfor er det vigtigt, at alle der bor i Danmark også assimilerer sig. Ikke sådan at forstå, at alle skal være ens i ét og alt. Langtfra.

Men forudsætningen for et liberalt samfund er en kultur, hvor man siger fra over for undertrykkelse fra fundamentalistiske normer, stamme-tænkning eller gangstermentalitet.

Jeg vil gerne slå fast, at friheden må og skal komme først.

Ikke kun i ghettoerne føres en åben krig mod fællesskabet. Mange mener, at de er undertrykt af en magtfuld ydre fjende.

Og dem kan der være mange af – det kan være patriarkatet, den hvide mand, den gamle mand, den unge mand (hvert fald en mand!) – eller bare navnet på en is, det kan være klimaforurenende virksomheder eller bare virksomheder i det hele taget.

At være woke - bliver den slags vist kaldt. Der hvor jeg kommer fra, kalder vi det tosset.

Her er ingen mulighed for samtale, kompromis eller samarbejde – enten er du god, eller også er du ond.

Hvor målet næsten i sig selv synes at være, at der skal graves grøfter og opildnes til mere splittelse i samfundet.

Tidligere fandt mange en mening i, at vi skulle lave om på os selv – blive de bedste og mest næstekærlige udgaver af os selv - for at kunne gøre verden til et bedre sted, ja, så synes flere og flere at finde et kald i, at hele verden skal indrette sig efter ens egne snævre verdenssyn.

Det er narcissistisk. Og den type identitetspolitisk navlepilleri er ødelæggende for fællesskabet.

Det er for nemt blot at afskrive de nye woke bevægelser som marxistisk skrammel. Jo jo, det er de skam også.

Men de er i sidste ende et symptom på et samfund, som har ondt i fællesskabet og med mange borgere, som har ondt i livet.

Ondt i livet synes særligt at ramme de unge. De er mere ensomme, stressede, angste, deprimerede og ulykkelige end tidligere.

Jeg tror, at vi skal tage udviklingen alvorligt.

Jeg er hverken filosof, sociolog eller psykolog – og kan derfor på ingen måde påstå, at jeg fuldt ud kan gennemskue det eksistentielle pres, som mange unge står med.

Der er helt bestemt flere og komplekse forklaringer på det. Men jeg har et par bud. Jeg er jo trods alt ikke selv så gammel.

Det drejer sig blandt andet om forventningen om det perfekte liv – at vi for

enhver pris skal blive lykkelige og succesfulde. At fravær af lidelse og fiasko er et godt liv – og at vi bare skal realisere os selv og opnå maksimal succes.

Men det 100 procent lykkelige, perfekte og succesfulde liv er selvfølgelig en illusion. Det er en dybt urimelig forventning af have til andre – og værst af alt til sig selv.

Det bliver ikke nemmere af, at mange unge i dag står i en identitetskriser – hvor vi er helt frigjorte fra vores rødder. Hvor – ja, fællesskabet – betyder mindre.

Pyt med dine rødder, pyt med dit samfund og dets historie, pyt med din familie, pyt med borgerlige dyder som en rettesnor gennem livet, pyt med dit køn – ja, pyt med alt, hvad der er givet – du skal alligevel frigøres fra det hele og skabe din helt egen identitet – og så skal du være lykkelig.

Værsgo at komme i gang – der er ingen rødder, der fastholder dig – ingen bånd, der binder dig – eller viser dig vej.

Tilbage står det, som Merete Riisager så glimrende har kaldt Selvbyggerbørn i sin seneste bog – børn, som får et meget ringere fundament at stå på, når de skal tackle livets forskellige udfordringer.

Jeg er overbevist om, at kombinationen mellem rodløshed blandt ungdommen og den blinde evige jagt på egen succes skaber en indre tomhed. Nogle finder mening og identitet i en hidsig identitetspolitik. Andre udfylder tomrummet med simpel succes og status – 12-taller på karakterbladet, likes på instagram – det perfekte på overfladen.

Men kære unge – og gamle –, tag det fra en, som har fået rigeligt med likes på Facebook. Og tak for dem, i øvrigt. Og som har brugt masser af tid på at jage ydre succes på bekostning af ting, der er vigtigere i livet.

Det er ligesom at spise en cheeseburger – vældig lækker, når man sætter tænderne i den, men glæden varer sjældent længe.

Glæden varer noget længere, når man fjerner blikket væk fra sig selv og sin egen navle – og fokuserer på, hvad man kan gøre for andre mennesker.

Og jo, selvfølgelig er det rarere at opleve succes end fiasko – men bedre endnu er det at opleve, at man lærer at spille de kort, livet giver os.

Det er derfor afgørende, at vi har gode skoler og uddannelser i Danmark, så vi kan overlevere vores vigtigste viden, kultur og værdier fra generation til generation.

Så vi får dannede mennesker, som gør sig umage, som tager ansvaret og livet på sig og også vil gøre noget for deres medmennesker – også dem, man ikke ligner.

Det er afgørende, at vi får en borgerlig uddannelsespolitik i Danmark med fokus på kundskaber og dannelse, hvis vi ønsker et samfund med frie, ansvarsfulde og livsduelige borgere og med et stærkt fællesskab.

Her skal Liberal Alliance vise vejen. Vi skal stå på borgernes side – gamle såvel som unge.

Også Liberal Alliance har på sin vis været igennem en ungdommelig eksistentiel krise.

Men ved I hvad?

Ingen af os døde af det.

Nej, vi dør ikke af vores fejl og nederlag. Men fejl – dem begår vi – det gør vi mennesker.

Det væsentlige er at rette op og undgå at begå de samme fejl igen. At vi rejser os og børster støvet af.

Og det gør vi også i Liberal Alliance. Vi rejser os igen – også selvom vi har været i

knæ.

Regeringstiden bød på en hel del sejre – bl.a i form af lavere skatter. En mere fri folkeskole.

Regeringstiden bød også på nogle ydmygelser.
Ved at gå i regering blev den store liberale strategi afløst af den lille liberale taktik. Og for at sige det ligeud, så er vi i Liberal Alliance nok bedre til strategi end til taktik. Ydmygelserne har kostet lidt på selvforståelsen.
Det har kostet flere gode gode liberale kolleger på Christiansborg.
Men ukrudt forgår ikke så let.

Liberal Alliance er som en lille ukrudtsplante, der finder sprækker i selv den stærkeste socialdemokratiske beton. Og gør sprækken større.

I politik høster man, hvad man sår.
I Liberal Alliance har vi også høstet, hvad vi har sået.

Vi førte en værdikamp for billigere biler. For lavere skatter. For bedre rammer for friskolerne.

Og vi høstede sidenhen de politiske resultater. Vi har faktisk masser at være stolte over!

Men vi skal også være bevidste om, at en af de helt store omkostninger ved at sidde i regeringen var, at vi stoppede med at så. Vi høstede kun.

Og til sidst måtte vi høste, hvad andre havde sået.

Nu er tiden på ny inde til at finde de liberale frø frem igen og plante dem og tålmodigt se dem spire.

Der er ikke andre til at gøre det.

Jeg har nu været politisk leder i godt og vel et år. Jeg vil gerne takke for tilliden og opbakningen, som jeg har mødt fra dag 1.

Tak.

Jeg oplever en klar opbakning til den politiske kurs – og jeg glæder mig hver gang, jeg som partileder skal stå forrest i at udkæmpe Liberal Alliances værdikampe.

Det er et enormt privilegie at være politisk leder af Liberal Alliance. Det er ikke altid et nemt privilegie. Og jeg er også tilstrækkelig ydmyg til at vide, at det måske ind imellem kan ses, at jeg ikke har 10 års ledererfaring.

Og der har også været nogle bump på vejen det seneste år – for os alle sammen.

Så det er også på sin plads at takke jer for jeres tålmodighed – og sammenhold.

Det her er et fælles projekt. Ja, jeg er jeres kaptajn – men skib uden besætning kommer ingen vegne.

Til gengæld kan vi glæde os over, at besætningen er blevet større – siden valget har vi fået over 1.000 nye medlemmer til Liberal Alliance.

Jeg kan ikke garantere, at vi brager ind til næste valg med 10 mandater.

Men jeg kan garantere, at vi kommer til at gøre os umage.

At vi sætter os ind i tingene og har styr på fakta.

At vi gør det rigtige.

Og at vi altid står på borgernes side.

Og Liberal Alliances opgave er den samme, som den altid har været.

Vores opgave er ikke at levere stemmer til Mette Frederiksens udligningsreformer, middelmådige coronahjælpepakker eller hendes andre store armbevægelser på borgernes bekostning.

Vores opgave er at vise de andre borgerlige partier, at det giver mening at have principper.

Og vores opgave er at give borgerlige vælgere mod – ved at levere begavede argumenter, som de kan bruge over for deres socialdemokratiske naboer.

Og det tror jeg, Danmark har brug for. Og jeg tror, vi bliver belønnet for det, hvis vi gør os umage.

Skal Danmark gå en mere liberal fremtid i møde, skal det ikke kun gå Liberal Alliance godt. Det skal gå det borgerlige Danmark godt.

Jeg er glad for, at jeg i det daglige har et godt og tillidsfuldt samarbejde med alle blå partiledere. Tak for det.

Men jeg savner indimellem mere sammenhold. Vi kunne eksempelvis bruge mindre tid på ævl og kævl om, hvem der skal være blå bloks statsministerkandidat, så længe der ét parti, der er så meget større end de andre.

Drop det.

Lad mig sige utvetydigt, at vi ønsker os et blåt flertal, en blå politik og en blå statsminister, som hedder Jakob Ellemann-Jensen.

Og så gider jeg heller ikke bruge alt min energi på kunstige forskelle mellem de forskellige blå partier.

Lad os huske dette: Fjenden er rød og kommer fra venstre. Med lille V.

For det bliver ikke de røde, der får Danmark ud af den økonomiske krise – deres politik gør den dybere.

Det bliver heller ikke de røde, der får Danmark ud af velfærdskrisen – de kan kun gøre velfærden dyrere.

Og det bliver heller ikke de røde, der får Danmark ud af fællesskabskrisen – for de har ikke blik for borgeren og det civile samfund – de har ikke blik for frihed, ansvar og fællesskab.

Se blot på Mette Frederiksens måde at lede landet på.

Hun er gået fra at være en skinger venstrefløjs-socialdemokrat til at blive en smilende jernnæve – med budskaber om omsorg og velfærd - og med stram styring.

Stram styring af kommunikation og information. Stram styring af statsapparat og embedsmænd. Stram styring af sine ministre.

Stram styring af det danske samfund – både borgere og virksomheder.

Det er mange imponeret af. Imponeret over, hvordan Mette Frederiksen er kommet i gang som regeringschef med empatisk udstråling - og med stram styring af det hele.

Men bare vent og se, hvad der sker, når empatien viser sig at være en facade. Så er der kun stram styring tilbage.

Og den slags er vilkårligt – Mette svinger sin jernnæve, som hun vil, og ingen ved, hvor eller hvornår, den rammer. Det tror jeg ikke mindst, vores mange virksomheder har mærket de seneste måneder.

Sådan fører man politik, når man ikke står på borgerens side.

I alt hvad Liberal Alliance gør, skal vi bestræbe os på at fremme frihed, ansvar og fællesskab - fordi vi er på borgernes side.

Er du en myndig borger? Eller er du statens instrument? Skal Mette Frederiksen frelse dig? Eller kan du noget selv?

Vi har brug for liberale løsninger i lille Danmark. Så vi kan få en lille stat med stor velstand.

En lille offentlig sektor og et stort civilt fællesskab. Stor frihed, lille misundelse.

Ja.

Lad os satse på liberale løsninger, for de virker.

Den rette kur på vores kriser handler om at indrette det liberale samfund.

Ikke egoistiske samfund, hvor man kun dyrker sig selv og sine egne behov og konstant piller i sin egen navle.

Ikke materialistiske samfund, hvor man kun dyrker fornøjelser her og nu.

Ikke samfund bygget på værdirelativisme, hvor alt kan være lige godt og derfor er lige meget.

Men samfund baseret på frihed, ansvar og fællesskab.

Lad os være på borgerens side. De fortjener en begavet opposition, der træder op mod alle de selvglade magtmennesker.

Løsningerne er liberale.

Og derfor er der brug for Liberal Alliance.

Kilde

altinget.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Liberal Alliance, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/alex-vanopslaghs-tale-ved-liberal-alliances-landsmoede-2020>